PETRE ISPIRESCU

ZÎNA MUNȚILOR

EDITURA ION CREANGĂ

PETRE ISPIRESCU

ZÎNA MUNȚILOR

Ilustrații de Ion Panaitescu

EDITURA ION CREANGĂ-BUCUREȘTI, 1976

PETRE ISPIRESCU

ZÎNA MUNȚILOR

A fost odată un împărat foarte viteaz, drept și înțelept. Cînd se isca sfadă între împărați, la acest împărat mergeau mai întîi la judecată, fiindcă era judecător drept și iubitor de pace. Cînd fu aproape de bătrînețe îi dărui împărăteasa un fecior. Nu se poate spune cîtă bucurie simți împăratul.

După ce se mări, îl puse de învăță carte El era așa de silitor, încît se mirau dascălii de dînsul. Ceea ce învățau ceilalți copii într-un an, el învăța numai într-o săptămînă. A-junse să nu mai aibă dascălii ce să-i dea să învețe. Iară tată-său scrise

carte împărătească să vie la curte și niște filozofi vestiți.

În cetatea acelui împărat se afla pe atunci un vînător vestit; și pînă să vie filozofii cei vestiți, împăratul dete pe fiu-său acestui vînător ca să-l învețe meșteșugul său.

După ce veniră filozofii, învață și de la dînșii cîte în lună și în soare, în toată împărăția lui și a vecinilor lui împărați, altă vorbă nu era decît de înțelepciunea și frumusețea acestui fiu de împărat.

N-ajunsese să-și răsucească mustăcioara, și fel de fel de împărați voiau să-și dea fetele după dînsul; dar el nu voia să se însoare așa de tînăr.

Într-una din zile, mergînd la vînătoare, văzu o turturică care tot sărea înaintea lui; lui îi fu milă s-o vîneze. În cele din urmă, dacă văzu că tot îi sărea în cale, întinse arcul și dete cu

o săgeată, însă o răni puțin în aripă. Ea așa rănită se duse de nu o mai văzu, dar el simți nu știu de ce, că îi tîcîie inima.

După ce se întoarse acasă, era tot cam galeș. Împăratul văzînd că tînjește fiu-său cu sănătatea, îl întrebă ce are: iar el răspunse că n-are nimic.

Turturica aceea era Zîna Munților, care se îndrăgostise de frumusețea lui. Ei nu-i venea la socoteală să i se arate aievea, și d-aia se făcuse turturică.

Peste cîteva zile, o femeie săracă veni la curtea împăratului să se bage slujnică; și, fiindcă tocmai era trebuință de o găinăreasă, o primiră.

Curățenia și buna îngrijire ce da tuturor păsărilor ajunsese de poveste. Împărăteasa era tare mulțumită de ea. Fiul împăratului, auzind atîtea vorbe frumoase despre găinăreasă, voi să o vadă și el.

Găinăreasa, cum văzu pe fiul de împărat, își aruncă ochii asupră-i cu o căutătură așa de mîngîioasă, încît feciorul de împărat simți că obrajii îi ardeau. Plecă ochii în jos, nu zise nici cîrc, și se întoarse acasă.

Toată curtea împărătească lua în nume de bine pe această găinăreasă, pentru vrednicia și curățenia ei.

Un fiu al unui împărat vecin, însurîndu-se, a fost poftit la nuntă și pe acest împărat cu toată curtea lui.

În ziua aceea, cînd era cununia acelui fiu de împărat, găinăreasa se ceru și ea de la vătaf să o lase și pe dînsa să se ducă la o preumblare. Vătaful, cam rîzînd, o lăsă.

Împăratul era vesel peste măsură, văzînd că, din atîți feciori de împărați și domni, al său se deosebea în istețimea lui. Toate fetele de împărat ar fi voit să joace lîngă el în horă. Cînd, deodată, vine la nuntă o fată îmbrăcată cu niște haine cum nici una din fetele de împărat nu avea.

Cosițele ei împletite cu meșteșug și date pe spate îi atingeau pulpele și ea era așa de bine făcută, încît ochii tuturor rămase la dînsa. Ea cum veni, se prinse lîngă feciorul de împărat și numai lîngă dînsul jucă pînă către seară.

^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^

Vorbiră, rîseră, își povestiră fel de fel de lucruri. Toţi fiii de împăraţi își dau coate; căci băgaseră de seamă că necunoscuta tot lîngă el juca.

Feciorul de împărat se mira însuși de schimbarea ce simțea într-însul, dar nu cuteza să spuie nimănui. El își puse în gînd ca, la hora din urmă, să întrebe pe această necunoscută cine era, de unde venea, și se gîndea să o ceară de nevastă. Cînd, ea pieri ca o nălucă.

Feciorul de împărat se întoarse acasă, dară cu gîndul era tot la dînsa. Tată-său, văzîndu-l tot pe gînduri și trist, nu știa ce să-i mai facă să-l înveselească. Cînd iată că-l poftește la altă nuntă de împărat.

Ca și la cealaltă nuntă, feciorul de împărat jucă cu fata cea necunoscută, care venise și la această nuntă. După multe întrebări află de la dînsa că ședea tocmai unde era împărăția tatălui său. Atunci fiul de împărat îi făgădui să o ducă acasă, dacă era singură, și ea primi. Însă tocmai cînd era să se spargă nunta, ea pieri de lîngă dînsul din horă.

Se întoarseră deci acasă, însă fiul lor se topea de-a-n-picioarele.

Într-acestea împăratul fu poftit la o altă nuntă de împărat, unde nu voi să se ducă, fiindcă inima lui nu era de veselit. Însă dacă văzu că fiul său stăruiește,îi făcu voia. Acesta porunci la niște credincioși ai săi ca să aibă pregătite cîteva cazane cu smoală, să le fiarbă în ziua nunții, și cînd va fi deseară să aștearnă pe drum smoală. După ce puse la cale toate acestea, se duse la nuntă.

De cum începu hora, fata cea frumoasă și necunoscută iară se prinse lîngă dînsul.

Era gătită și mai frumos. Feciorul de împărat și de astă dată o întrebă și ea îi făgădui și acum că se va lăsa să o ducă acasă, dar spre seară, la hora cea mai din urmă, pieri ca o măiastră.

Nu se poate spune cît de mult se mîhni el; căzu la pat și zăcea, fără să-i poată ajuta cineva. Tată-său ar fi dat nu știu cît aceluia ce ar fi putut să-i tămăduiască copilul. Măiastra, dacă se nămoli în smoală, mai bine

lăsă condurul acolo decît să întîrzie.

Atunci împăratul trimise pe credincioșii lui să umble din casă în casă și să puie pe toate femeile să se încalțe cu acel condur, și la care s-o potrivi, aceea să fie soția lui. Fiu-său se învoi și el la această hotărîre. Se duseră, deci, credincioșii lui, ocoliră toată împărăția, cercară toate femeile condurul, și la nici una nu se potrivi.

Nu mai rămăsese decît găinăreasa, pe care o uitaseră; dară împărăteasa, aducîndu-și aminte de dînsa, îi porunci să încalțe și ea condurul. Părea că era de-acolo. Feciorul de împărat cum auzi, porunci să i-o aducă, și cum o văzu, strigă: «Asta este mamă!»

După ce și ea îi povesti că este Zîna Măiastră, că îl îndrăgise de cînd îl văzuse la vînat, că el rănise o turturică și că acea turturică era ea; și dacă nu s-a arătat lui așa cum este, a fost că, de va lua de bărbat un om de pe pămînt, toată puterea ei piere.

După aceea ieși la scară, bătu de trei ori în palme și iată veni o cărucioară, fără să fie trasă de cai. Ea își luă zestrea numai de scumpeturi dintr-însa; apoi, curgîndu-i șiroaie de lacrimi din ochi, se întoarse și zise feciorului de împărat: «Iată pentru dragostea ta, mă lepăd de puterea mea cea măiastră!» Dete drumul cărucioarei și rămase lîngă fiul împăratului, care, în scurt timp, se făcu sănătos. Apoi făcu o nuntă de-ale împărătești și, după moartea tatălui său, rămase el în scaunul împărăției, și domnesc și astăzi dacă nu vor fi murit.

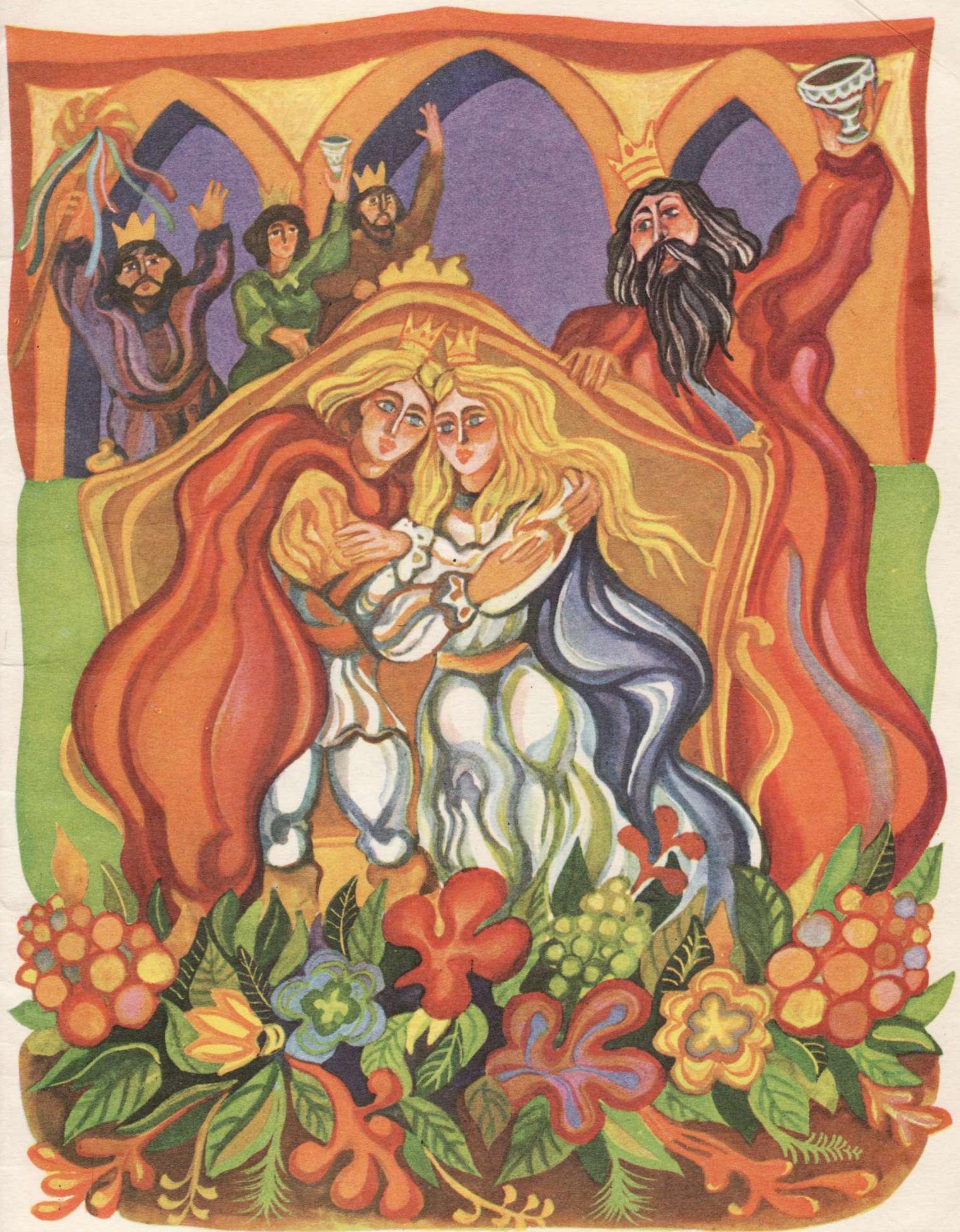

Redactor : GH. ZARAFU
Tehnoredactor : ELENA GĂRAJĂU

Dat la cules 5.VI.1976. Bura *de tipar* 26.VII.1976.
Apărut 1976. Comanda nr. 1261. Tiraj 205 000.
Broșate I85 000. + legate 20 000.
Coli de tipar 3,25.

Combinatul Poligrafic
„CASA SCÎNTEII"
București — R.S.R.

Lei 4,50

